

Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (десети състав)

21 септември 2016 година *

„Обжалване — Кохезионен фонд — Намаляване на финансовата помощ — Процедура по приемане на решения от Европейската комисия — Наличие на срок — Неспазване на определения срок — Последизи“

По дело C-140/15 P

с предмет жалба на основание член 56 от Статута на Съда на Европейския съюз, подадена на 24 март 2015 г.,

Европейска комисия, за която се явяват S. Pardo Quintillán и D. Recchia, в качеството на представители, със съдебен адрес в Люксембург,

жалбоподател,

като другата страна в производството е:

Кралство Испания, за което се явява A. Rubio González, в качеството на представител,

жалбоподател в първоинстанционното производство,

подпомагано от:

Кралство Нидерландия, за което се явяват B. Koorman и M. Bulterman, в качеството на представители,

встъпила страна в производството по обжалване

СЪДЪТ (десети състав),

състоящ се от: F. Biltgen (докладчик), председател на състава, A. Borg Barthet и M. Berger, съдии,

генерален адвокат: M. Wathelet,

секретар: A. Calot Escobar,

предвид изложеното в писмената фаза на производството,

предвид решението, взето след изслушване на генералния адвокат, делото да бъде разгледано без представяне на заключение,

постанови настоящото

* Език на производството: испански.

Решение

- 1 С жалбата си Комисията иска отмяната на решение на Общия съд на Европейския съюз от 20 януари 2015 г., Испания/Комисия (Т-111/12, непубликувано, наричано по-нататък „обжалваното съдебно решение“, EU:T:2015:28), с което посоченият съд е отменил Решение С (2011) 9990 на Комисията от 22 декември 2011 година за намаляване размера на предоставената помощ от Кохезионния фонд на следните проекти: „Управление на твърди битови отпадъци в автономна област Екстремадура — 2001“ (ССИ 2001.ES.16.С.РЕ.043), „Водоснабдяване и канализационни мрежи в хидрографския басейн на Duero — 2001“ (ССИ 2000.ES.16.С.РЕ.070), „Управление на твърди битови отпадъци в автономна област Валенсия — 2001 — група II“ (ССИ 2001.ES.16.С.РЕ.026) и „Канализационна система и пречистване на отпадни води в Bierzo Bajo“ (ССИ 2000.ES.16.С.РЕ.036) (наричано по-нататък „спорното решение“).

I – Правна уредба

- 2 Съгласно член 2, параграф 1 от Регламент (ЕО) № 1164/94 на Съвета от 16 май 1994 година за създаване на Кохезионен фонд (ОВ L 130, 1994 г., стр. 1), изменен с Регламент (ЕО) № 1264/1999 на Съвета от 21 юни 1999 г. (ОВ L 161, 1999 г., стр. 57) и с Регламент (ЕО) № 1265/1999 на Съвета от 21 юни 1999 г. (ОВ L 161, 1999 г., стр. 62) (наричан по-нататък „измененият Регламент № 1164/94“):

„Фондът отпуска финансиране за проекти, които са насочени към постигане на залегналите в Договора за създаване на Европейския съюз цели, в областите на околната среда и трансевропейските транспортни инфраструктурни мрежи в държави членки с брутен вътрешен продукт (БВП) на глава от населението, измерван като паритетна покупателна способност, под 90 % от средния БВП за Общността, които имат програма за изпълнение на условията за икономическа конвергенция, посочени в член [126 ДФЕС]“ [неофициален превод].

- 3 Член 8, параграф 1 от изменения Регламент № 1164/94 предвижда:

„Финансираните от Фонда проекти са в съответствие с разпоредбите на Договорите, с приетите в изпълнение на тях инструменти и с политиките на Общността, включително свързаните с опазването на околната среда, транспорта, трансевропейските мрежи, конкуренцията и възлагането на обществени поръчки“ [неофициален превод].

- 4 Член 12 от изменения Регламент № 1164/94 гласи следното:

„1. Без да се накърнява отговорността на Комисията за изпълнението на общия бюджет на Европейските общности, отговорност за финансовия контрол на помощите по проектите носят на първо място държавите членки. За тази цел те вземат в частност следните мерки:

[...]

- в) уверяват се, че проектите се управляват в съответствие с приложимата общностна правна уредба и че средствата на тяхно разположение се използват в съответствие с принципите на доброто финансово управление;

[...]“ [неофициален превод].

- 5 Приложение II към изменения Регламент № 1164/94 относно „[р]азпоредби за прилагане“ съдържа член 3, който е озаглавен „Финансови корекции“ и предвижда:

„1. Ако, след като извърши необходимите проверки, Комисията заключи, че:

- а) изпълнението на проект не оправдава отчасти или изцяло отпуснатото финансиране, включително при неспазване на някое от условията, определени в решението за отпускане на финансирането, и по-специално при съществено изменение, засягащо естеството или условията на изпълнение на проекта, за което не е поискано одобрението на Комисията, или
- б) е налице нарушение във връзка с финансирането от фонда и съответната държава членка не е предприела необходимите корективни мерки,

Комисията спира отпуснатото финансиране на съответния проект и като посочва мотиви, иска от държавата членка да представи забележките си в определен срок.

Ако оспори направените от Комисията забележки, Комисията кани държавата членка на изслушване, при което двете страни се опитват да постигнат споразумение относно забележките и заключенията, извлечени от тях.

2. Ако след изтичането на определения от Комисията срок при спазване на приложимата процедура не е постигнато споразумение и предвид евентуалните забележки на държавата членка, Комисията решава в тримесечен срок:

[...]

- б) да пристъпи към необходимите финансови корекции, а именно да прекрати изцяло или отчасти отпуснатото финансиране по проекта.

Тези решения трябва да зачитат принципа на пропорционалност. При определянето на размера на корекцията Комисията отчита естеството на нарушението или изменението и мащаба на потенциалното финансово отражение на евентуалните пропуски в системите на управление или контрол. Всяко намаляване или прекратяване на финансирането е основание за възстановяване на недължимо платеното.

[...]

4. Комисията приема подробни правила за прилагането на параграфи 1, 2 и 3 и ги съобщава на държавите членки и на Европейския парламент“ [неофициален превод].

- 6 Член 18 от Регламент (ЕО) № 1386/2002 на Комисията от 29 юли 2002 година за определяне на подробни правила за прилагане на Регламент № 1164/94 по отношение на системите на управление и контрол на помощта, предоставяна от Кохезионния фонд, и процедурата за извършване на финансови корекции (ОВ L 201, 2002 г., стр. 5; Специално издание на български език, 2007 г., глава 14, том 1, стр. 67) гласи следното:

„1. Срокът, в който съответната държава членка може да отговори на искане съгласно алинея първа от член 3, параграф 1 от приложение II към Регламент (ЕО) № 1164/94 за представяне на нейните коментари, е два месеца, освен в надлежно оправдани случаи, когато с Комисията може да [се] договори по-дълъг срок.

2. В случай, че Комисията предложи финансови корекции на базата на екстраполация или на еднаква ставка, на държавата членка се дава възможност да докаже, чрез преглед на съответните [преписки], че действителният размер на нередността е по-малък от този, посочен от Комисията. Със съгласието на Комисията, съответната държава членка може да ограничи обхвата на преглед до подходяща част или извадка от съответните [преписки].

Освен в надлежно обосновани случаи, срокът, който се разрешава за прегледа, не следва да надвишава два месеца след двумесечния период, посочен в параграф 1. Резултатите от такъв преглед се преглеждат по начина, посочен във втората алинея от член 3, параграф 1 от приложение II към Регламент (ЕО) № 1164/94. Комисията взема под внимание всички доказателства, представени от държавата членка в определения срок.

3. Когато държавата членка възразява срещу направените от Комисията забележки и се провежда изслушване съгласно алинея втора от член 3, параграф 1 от приложение II към Регламент (ЕО) № 1164/94, тримесечният срок, в който Комисията може да вземе решение съгласно член 3, параграф 2 от приложение II към същия регламент, започва да тече от датата на изслушването“.

- 7 Текстът на член 3, параграф 2 от приложение II към изменения Регламент № 1164/94 на различните езици е с различно съдържание. Всъщност от текста на разпоредбата на френски език, съгласно който при непостигане на споразумение между страните Комисията решава „в тримесечен срок“, следва, че посоченият тримесечен срок се отнася до приемането на решение за финансови корекции. В текстовете на същата разпоредба на другите езици обаче този тримесечен срок се отнася до непостигането на споразумение между страните.
- 8 Член 18, параграф 3 от Регламент № 1386/2002, който изрично препраща към член 3, параграф 2 от приложение II към изменения Регламент № 1164/94, гласи, че съгласно член 3, параграф 2 Комисията разполага с тримесечен срок за приемане на решение за финансови корекции, като този срок започва да тече от датата на изслушването. От текстовете на посочения член 18, параграф 3 на всички езици е видно, че между тях няма различие във формулировката на посочената разпоредба.
- 9 Измененият Регламент № 1164/94 се е прилагал в периода 2000—2006 г. Колкото до Регламент № 1386/2002, то съгласно член 1 от него, той се е прилагал спрямо мерки, одобрени за първи път след 1 януари 2000 г.
- 10 Съгласно член 16, параграф 1 от изменения Регламент № 1164/94 този регламент е трябвало да се преразгледа най-късно до 31 декември 2006 г.
- 11 Така измененият Регламент № 1164/94 е отменен с Регламент (ЕО) № 1084/2006 на Съвета от 11 юли 2006 година за създаване на Кохезионен фонд и за отмяна на Регламент (ЕО) 1164/94 (ОВ L 210, 2006 г., стр. 79; Специално издание на български език, 2007 г., глава 14, том 2, стр. 118).
- 12 Съгласно член 5 от Регламент № 1084/2006 „[н]астоящият регламент няма да окаже влияние нито върху продължаването, нито върху изменението, включително цялостното или частичното отменяне, на проекти или друга форма на подпомагане, одобрени от Комисията, на основание на Регламент (ЕО) № 1164/94, който се прилага от тази дата спрямо съответната помощ или съответните проекти до приключването им“.
- 13 Съгласно член 6 от Регламент № 1084/2006 измененият Регламент № 1164/94 се отменя, „[б]ез да се засягат разпоредбите на член 105, параграф 1 от Регламент (ЕО) № 1083/2006 [Регламент (ЕО) № 1083/2006 на Съвета от 11 юли 2006 година за определяне на общи разпоредби за

Европейския фонд за регионално развитие, Европейския социален фонд и Кохезионния фонд и за отмяна на Регламент (ЕО) № 1260/1999 (ОВ L 210, 2006 г., стр. 25; Специално издание на български език, 2007 г., глава 14, том 2, стр. 64)] и член 5 от настоящия регламент“.

14 Съгласно член 100 от Регламент № 1083/2006, озаглавен „Процедура“:

„1. Преди да вземе решение за финансова корекция, Комисията открива процедурата, като информира държавата членка за временните си заключения и моли държавата членка да представи забележките в срок от два месеца.

Когато Комисията предлага финансова корекция въз основа на екстраполация или с фиксиран размер, на държавата членка се предоставя възможност да докаже чрез проверка на съответната документация, че действителната степен на нередност е била по-малка от преценката на Комисията. Със съгласието на Комисията държавата членка може да ограничи обхвата на тази проверка до подходяща част или извадка от съответната документация. С изключение в надлежно обосновани случаи, времето[,] разрешено за тази проверка[,] не превишава допълнителен срок от два месеца след двумесечния срок, посочен в алинея първа.

2. Комисията взема предвид всяко доказателство, предоставено от държавата членка в определените в параграф 1 срокове.

3. Когато държавата членка не приема временните заключения на Комисията, държавата членка е поканена на изслушване от Комисията, по време на което двете страни в сътрудничество, въз основа на партньорството полагат усилия да постигнат споразумение относно направените от тях забележки и заключения.

4. В случай на споразумение държавата членка може да използва повторно съответните общностни фондове в съответствие с алинея втора на член 98, параграф 2.

5. При отсъствие на споразумение, Комисията взема решение относно финансовата корекция в срок от шест месеца от датата на изслушването, като взема предвид цялата информация и предоставените забележки по време на процедурата. Ако не се проведе изслушване, шестмесечният период започва да тече два месеца след датата на писмото-покана, изпратено от Комисията“.

15 Член 105 от Регламент № 1083/2006 е озаглавен „Преходни разпоредби“ и гласи:

„1. Настоящият регламент не засяга продължаването, нито изменението, включително общото или частично анулиране на помощта, съвместно финансирана от структурните фондове или на проект, съфинансиран от Кохезионния фонд, одобрен от Комисията въз основа на регламенти (ЕИО) № 2052/88[...] (ЕИО) № 4253/88 [...], № 1164/94 [...] и № 1260/1999 или на всяко друго законодателство, което се прилага към тази помощ на 31 декември 2006 г. [и] се прилага след това за тази помощ или съответните проекти до приключването им.

2. Докато взема решение за оперативните програми, Комисията отчита всяка помощ, съфинансирана от структурните фондове или всеки проект, съфинансиран [от Кохезионния фонд и одобрен] от Съвета или Комисията преди влизането в сила на настоящия регламент и които имат финансови последици по време на периода, обхванат от тези оперативни програми.

3. Като изключение от член 31, параграф 2, член 32, параграф 4 и член 37, параграф 1 от Регламент (ЕО) № 1260/1999 частични суми, ангажирани за помощ, съфинансирана от [Европейския фонд за регионално развитие (ЕФРР)] или [Европейския социален фонд (ЕСФ)], одобрена от Комисията между 1 януари 2000 г. и 31 декември 2006 г., за които [завереният] отчет на разходите, действително платени, окончателният доклад за изпълнението и отчетът,

посочен в член 38, параграф 1, буква е) от посочения регламент[,] не са били изпратени на Комисията в срок от 15 месеца след окончателната дата на допустимостта на разходите, посочена в решението, с което се предоставя принос от фондовете, се освобождават автоматично от Комисията не по-късно от 6 месеца след крайния срок и водят до възстановяване на неправомерно платените суми.

Сумите, отнасящи се до операции или програми, които са били прекратени поради съдебно производство или административни обжалвания, които имат суспензивен характер[,] не се вземат предвид при изчисляването на сумата, за автоматично освобождаване“.

- 16 Член 108 от Регламент № 1083/2006 е озаглавен „Влизане в сила“ и първа и втора алинея от него гласят:

„Настоящият регламент влиза в сила на следващия [ден] след публикуването му в Официален вестник на Европейския съюз.

Предвидените в членове от 1 до 16, от 25 до 28, от 32 до 40, от 47 до 49, от 52 до 54, 56, от 58 до 62, от 69 до 74, от 103 до 105 и 108 разпоредби се прилагат от датата на влизане в сила на настоящия регламент само за програми за периода от 2007 до 2013 г. Другите разпоредби се прилагат от 1 януари 2007 г.“.

- 17 Регламент № 1083/2006 е отменен с Регламент (ЕС) № 1303/2013 на Европейския парламент и на Съвета от 17 декември 2013 година за определяне на общоприложими разпоредби за Европейския фонд за регионално развитие, Европейския социален фонд, Кохезионния фонд, Европейския земеделски фонд за развитие на селските райони и Европейския фонд за морско дело и рибарство и за определяне на общи разпоредби за Европейския фонд за регионално развитие, Европейския социален фонд, Кохезионния фонд и Европейския фонд за морско дело и рибарство, и за отмяна на Регламент (ЕО) № 1083/2006 (ОВ L 347, 2013 г., стр. 320 и поправка в ОВ L 200, 2016 г., стр. 140).

- 18 Член 145 от Регламент № 1303/2013 гласи:

„1. Преди да вземе решение за финансова корекция, Комисията открива процедурата, като информира държавата членка за предварителните заключения от своето разследване и изисква от държавата членка да представи забележките си в срок от два месеца.

2. Когато Комисията предлага финансова корекция въз основа на екстраполация или на фиксирана ставка, на държавата членка се предоставя възможност да докаже чрез проверка на съответната документация, че действителната степен на нередност е по-ниска от преценката на Комисията. По споразумение с Комисията държавата членка може да ограничи обхвата на това разследване до подходяща част или извадка от съответната документация. Освен в надлежно обосновани случаи, срокът, който се предоставя за прегледа, не надвишава два месеца след двумесечния срок, посочен в параграф 1.

3. Комисията взема предвид всяко доказателство, предоставено от държавата членка в сроковете, посочени в параграфи 1 и 2.

4. В случай че държавата членка не приеме предварителните заключения на Комисията, държавата членка се кани на изслушване от Комисията с цел да се гарантира, че е налице цялата информация от значение и всички забележки като основа за заключенията на Комисията относно прилагането на финансовата корекция.

5. В случай на съгласие и без да се засяга параграф 7 от настоящия член, държавата членка може отново да използва засегнатите фондове или [Европейския фонд за морско дело и рибарство (ЕФМДР)] в съответствие с член 143, параграф 3.

6. С оглед извършване на финансови корекции Комисията взема решение чрез актове за изпълнение в срок от шест месеца от датата на изслушването, или от датата на получаване на допълнителна информация, когато държавата членка се съгласи да представи такава допълнителна информация след изслушването. Комисията трябва да вземе предвид цялата информация и коментарите, предоставени в хода на процедурата. Ако не се проведе изслушване, шестмесечният срок започва да тече два месеца след датата на писмото покана за изслушване, изпратено от Комисията.

7. Когато Комисията, при изпълнение на отговорностите си по член 75, или Европейската сметна палата констатират нередности, които са проява на сериозни недостатъци в ефективното функциониране на системите за управление и контрол, произтичащата от това финансова корекция води до намаляване на подкрепата от фондовете или ЕФМДР за оперативната програма.

Първата алинея не се прилага в случай на сериозен недостатък в ефективното функциониране на системата за управление и контрол, който, преди датата на установяването от Комисията или Европейската сметна палата:

- а) е бил установен в декларацията за управлението, годишния контролен доклад или одитното становище, представени на Комисията в съответствие с член 59, параграф 5 от Финансовия регламент, или в други одитни доклади на одитния орган, представени на Комисията, и са били предприети подходящи мерки, или
- б) е бил предмет на подходящи коригиращи мерки от държавата членка.

Оценката на сериозните недостатъци в ефективното функциониране на системата за управление и контрол се основава на приложимото право към момента на подаване на съответните декларации за управлението, годишни контролни доклади и одитни становища.

Когато взема решение относно финансова корекция, Комисията:

- а) зачита принципа на пропорционалност, като взема предвид естеството и тежестта на сериозния недостатък в ефективното функциониране на системата за управление и контрол и финансовите му последици за бюджета на Съюза;
- б) за целите на прилагането на фиксирана ставка или екстраполирана корекция, изключва неправомерните разходи, установени преди това от държавата членка, които са били подложени на корекция в отчетите в съответствие с член 139, параграф 10, както и разходите — предмет на текуща оценка за законосъобразност и правомерност съгласно член 137, параграф 2;
- в) взема предвид единната ставка или екстраполираните корекции, приложени към разходите от държавата членка за други сериозни недостатъци, установени от държавата членка при определянето на остатъчния риск за бюджета на Съюза.

8. В правилата за отделните фондове относно ЕФМДР може да бъдат предвидени допълнителни правила за процедурата за финансовите корекции, посочена в член 144, параграф 7“.

¹⁹ Съгласно член 154, втора алинея от Регламент № 1303/2013 член 145 от него се прилага от 1 януари 2014 г.

II – Обстоятелства, предхождащи спора и спорното решение

- 20 Предхождащите спора обстоятелства са изложени в точки 1—9 от обжалваното съдебно решение и могат да бъдат обобщени, както следва.
- 21 С решения С (2000) 4331 от 29 декември 2000 г., С (2001) 3609 и С (2001) 4047 от 18 декември 2001 г., както и С (2002) 759 от 19 април 2002 г. Комисията предоставя финансова помощ по линия на Кохезионния фонд за четири изпълнявани от Кралство Испания проекти.
- 22 Става въпрос за следните проекти:
- „[у]правление на твърди битови отпадъци в автономна област Екстремадура — 2001“ (СИ 2001.ES.16.C.РЕ.043) (наричан по-нататък „първият проект“),
 - „[в]одоснабдяване и канализационни мрежи в хидрографския басейн на Duero — 2001“ (СИ 2000.ES.16.C.РЕ.070); (наричан по-нататък „вторият проект“),
 - „[у]правление на твърди битови отпадъци в автономна област Валенсия — 2001 — група II“ (СИ 2001.ES.16.C.РЕ.026) (наричан по-нататък „третият проект“), и
 - „[к]анализационна система и пречистване на отпадни води в Bierzo Vajo“ (СИ 2000.ES.16.C.РЕ.036) (наричан по-нататък „четвъртият проект“).
- 23 След като получава от испанските органи декларация за приключването на всеки от посочените проекти, с писма от 9 март 2009 г., както и от 26 март, 12 май и 30 юни 2010 г., Комисията им изпраща предложения за приключване, които включват за всеки от случаите финансова корекция поради наличието на нередности.
- 24 Тъй като испанските органи я уведомяват за несъгласието си с предложенията за приключване и изпращат допълнителна информация по този въпрос, Комисията ги кани на изслушване, което е проведено на 22 и 23 ноември 2010 г.
- 25 Тъй като при изслушването страните не успяват да постигнат съгласие по всички поставени въпроси, испанските органи представят на Комисията нова информация с писма от 23 декември 2010 г. и 25 март 2011 г.
- 26 На 22 декември 2011 г. Комисията приема спорното решение.
- 27 В посоченото решение Комисия най-напред посочва, че е установила наличието на нередности във връзка с правната уредба на Съюза и националната правна уредба в областта на обществените поръчки, от една страна, и от друга страна, във връзка с правната уредба относно допустимостта на разходите в контекста на мерките, съфинансирани от Кохезионния фонд.
- 28 По-нататък Комисията излага установените нередности. Те се отнасят до:
- обстоятелството, че при договорите във връзка с първия проект са използвани критерии за възлагане, които са несъвместими с разпоредба от вътрешното испанско право относно възлагането на обществени поръчки,
 - обстоятелството, че при договорите във връзка с втория проект е удостоверен разход за данък върху добавената стойност, макар че той подлежи на възстановяване и следователно е недопустим съгласно член 11 от Регламент (ЕО) № 16/2003 на Комисията от 6 януари 2003 година за определяне на подробни правила за прилагане на Регламент (ЕО) № 1164/94

на Съвета по отношение на допустимостта на разходи в контекста на мерките, частично финансирани от Кохезионния фонд (ОВ L 2, 2003 г., стр. 7; Специално издание на български език, 2007 г., глава 14, том 1, стр. 94),

- обстоятелството, че при договорите във връзка с третия проект е приложена процедура на договаряне без обявление в нарушение, от една страна, на член 7, параграф 3, буква г) от Директива 93/37/ЕИО на Съвета от 14 юни 1993 година относно координирането на процедурите за възлагане на обществени поръчки за строителство (ОВ L 199, 1993 г., стр. 54), и от друга страна, на член 11, параграф 3, буква д) от Директива 92/50/ЕИО на Съвета от 18 юни 1992 година относно координирането на процедурите за възлагане на обществени поръчки за услуги (ОВ L 209, 1992 г., стр. 1), и
 - обстоятелството, че при договорите във връзка с четвъртия проект е приложена процедура на договаряне без обявление в нарушение, от една страна, на член 7, параграф 3, буква г) от Директива 93/37, и от друга страна, на член 11, параграф 3, буква д) от Директива 92/50.
- 29 Предвид посочените нередности със спорното решение се намаляват предоставените по линия на Кохезионния фонд финансови помощи в следните отношения:
- 209 049,71 EUR за първия проект;
 - 218 882,98 EUR за втория проект;
 - 7 757 675,20 EUR за третия проект;
 - 1 005 053,93 EUR за четвъртия проект.

III – Жалбата пред Общия съд и обжалваното съдебно решение

- 30 С жалба, подадена в секретариата на Общия съд на 7 март 2012 г., Кралство Испания иска да се отмени спорното решение.
- 31 В подкрепа на жалбата си Кралство Испания посочва четири основания, съответно — нарушение на член 18, параграф 3 от Регламент № 1386/2002, нарушение на член 3 от приложение II към изменения Регламент № 1164/94, неспазване на принципа за защита на оправданите правни очаквания, както и липсата на мотиви по отношение на прилагането на принципа на пропорционалност, установен в член 3 от приложение II към изменение Регламент № 1164/94.
- 32 С обжалваното съдебно решение Общият съд отменя спорното решение.
- 33 В това отношение, на първо място, Общият съд припомня в точка 22 от обжалваното съдебно решение, че Съдът вече е приел, че от систематичното тълкуване на релевантната уредба следва, че считано от 2000 г., приемането от страна на Комисията на решение за финансова корекция по линия на Кохезионния фонд е обвързано със спазването на определен срок, чиято продължителност е различна в зависимост от приложимите разпоредби (вж. в този смисъл решения от 4 септември 2014 г., Испания/Комисия, C-192/13 P, EU:C:2014:2156, т. 76, 82, 83, 93 и 94 и от 4 септември 2014 г., Испания/Комисия, C-197/13 P, EU:C:2014:2157, т. 76, 82, 83, 93 и 94).
- 34 По-нататък в точки 23—25 от обжалваното съдебно решение Общият съд посочва, че следователно съгласно член 3, параграф 2 от приложение II към изменения Регламент № 1164/94 във връзка с член 18, параграф 3 от Регламент № 1386/2002, срокът, в рамките на който Комисията трябва да приеме решение за финансова корекция, е три месеца, считано от

датата на изслушването (решения от 4 септември 2014 г., Испания/Комисия, C-192/13 P, EU:C:2014:2156, т. 95 и от 4 септември 2014 г., Испания/Комисия, C-197/13 P, EU:C:2014:2157, т. 95). Той приема, че съгласно член 100, параграф 5 от Регламент № 1083/2006 Комисията взема решение за финансовата корекция в срок от шест месеца от датата на изслушването, а ако не се проведе изслушване, шестмесечният период започва да тече два месеца след датата на писмото покана, изпратено от Комисията до съответната държава членка (решения от 4 септември 2014 г., Испания/Комисия, C-192/13 P, EU:C:2014:2156, т. 96 и от 4 септември 2014 г., Испания/Комисия, C-197/13 P, EU:C:2014:2157, т. 96). Общият съд също така припомня, че съгласно член 145, параграф 6 от Регламент № 1303/2013 Комисията се произнася в срок от шест месеца от датата на изслушването или от датата на получаване на допълнителна информация, когато държавата членка се съгласи да представи такава допълнителна информация след изслушването, като, ако не се проведе изслушване, шестмесечният период започва да тече два месеца след датата на писмото покана, изпратено от Комисията до съответната държава членка (решения от 4 септември 2014 г., Испания/Комисия, C-192/13 P, EU:C:2014:2156, т. 97 и от 4 септември 2014 г., Испания/Комисия, C-197/13 P, EU:C:2014:2157, т. 97).

- 35 В този контекст, в точки 26 и 27 от обжалваното съдебно решение Общият съд уточнява, че макар Регламент № 1265/1999, който изменя Регламент № 1164/94, да е влязъл в сила на 1 януари 2000 г., от член 108, втора алинея от Регламент № 1083/2006 обаче следва, че член 100 от същия регламент се прилага, считано от 1 януари 2007 г. и по отношение на програмите преди периода 2007—2013 г. Той отбелязва, че това положение впрочем е съвместимо с принципа, че процесуалните норми се прилагат незабавно след влизането им в сила (решения от 4 септември 2014 г., Испания/Комисия, C-192/13 P, EU:C:2014:2156, т. 98 и от 4 септември 2014 г., Испания/Комисия, C-197/13 P, EU:C:2014:2157, т. 98). Общият съд добавя, че що се отнася до член 145 от Регламент № 1303/2013, съгласно член 154, втора алинея от същия регламент той се прилага, считано от 1 януари 2014 г. (решения от 4 септември 2014 г., Испания/Комисия, C-192/13 P, EU:C:2014:2156, т. 99 и от 4 септември 2014 г., Испания/Комисия, C-197/13 P, EU:C:2014:2157, т. 99).
- 36 На второ място, в точка 28 от обжалваното съдебно решение Общият съд припомня, че Съдът приема, че неспазването на посочените срокове от Комисията представлява съществено процесуално нарушение, което трябва да се разгледа от съда на Съюза служебно (вж. решения от 4 септември 2014 г., Испания/Комисия, C-192/13 P, EU:C:2014:2156, т. 103 и цитираната съдебна практика, както и от 4 септември 2014 г., Испания/Комисия, C-197/13 P, EU:C:2014:2157, т. 103 и цитираната съдебна практика).
- 37 В точка 29 от обжалваното съдебно решение Общият съд отбелязва, че в разглеждания случай изслушването е проведено на 22 и 23 ноември 2010 г., а Комисията е приела спорното решение на 22 декември 2011 г., поради което тази институция не е спазила шестмесечния срок, определен в член 100, параграф 5 от Регламент № 1083/2006.
- 38 В точки 30 и 31 от обжалваното съдебно решение Общият съд добавя, че горното заключение не се поставя под въпрос от становището, представено от Комисията в отговор на поставен ѝ въпрос относно последиците, които следва да породят в рамките на настоящото дело решенията от 4 септември 2014 г., Испания/Комисия (C-192/13 P, EU:C:2014:2156) и от 4 септември 2014 г., Испания/Комисия (C-197/13 P, EU:C:2014:2157), постановени в хода на производството пред Общия съд. В посоченото становище Комисията твърди, че в тези решения на Съда „се прогласява общият принцип за наличието на срок, който тече от датата на провеждане на изслушването, но не се разглежда смисълът и целта, преследвана с тази разпоредба, която определя като *dies a quo* момента на провеждане на изслушването, нито хипотезата на евентуално прекъсване на срока“. В това отношение Комисията поддържа, че припомнените от Общия съд в точки 22—27 от обжалваното съдебно решение съображения на Съда се прилагат само в „обичайната“ хипотеза, когато позицията на съответната държава

членка е окончателно установена към датата на организираното от Комисията изслушване, като в тази хипотеза Комисията следователно разполага с всички доводи и фактически обстоятелства, изтъкнати от съответната държава членка в подкрепа на нейната позиция и поради това е в състояние да се произнесе. Често обаче Комисията приемала да продължи диалога и извън рамките на изслушването по искане и в интерес на съответната държава членка, като в подобни случаи следвало да се приеме, че продължаването на диалога между страните спира определения на Комисията срок за приемане на решението и че този срок започва да тече едва след приключването на посочения диалог.

- 39 Общият съд отхвърля тези доводи по следните съображения, които са изложени в точки 32—36 от обжалваното съдебно решение.
- 40 Първо, самата Комисия признала, че член 100, параграф 5 от Регламент № 1083/2006 е приложим *ratione temporis* към разглеждания случай.
- 41 Второ, както следва от решения от 4 септември 2014 г., Испания/Комисия (C-192/13 P, EU:C:2014:2156) и от 4 септември 2014 г., Испания/Комисия (C-197/13 P, EU:C:2014:2157), тази разпоредба по принцип я задължавала да приеме решение за финансова корекция в срок от шест месеца от изслушването, организирано със съответната държава членка. Тя предвиждала само едно-единствено изключение от това правило, в случай че не е имало изслушване. Тя обаче не предвиждала изключение, което е приложимо, в случай че Комисията и съответната държава членка искали да продължат своя диалог извън рамките на изслушването. Така тя се различавала от член 145, параграф 6 от Регламент № 1303/2013, който изрично изключва разглежданата от Комисия хипотеза, но се прилага едва от 1 януари 2014 г.
- 42 Трето, от възприетото от Съда систематично тълкуване на разглежданите разпоредби ясно следва, че макар определеният срок, в който Комисията трябва да се произнесе, да е бил многократно изменен с приложимата уредба, всеки път намерението на законодателя на Съюза е било да й определи точен срок, тъй като счита, че е в интерес както на Съюза, така и на неговите държави членки протичането на процедурата за финансови корекции да е предвидимо, а това предполага приемане на окончателно решение в рамките на предварително установен срок, като обаче на Комисията се предоставя достатъчно време, за да приеме посоченото решение (вж. в този смисъл решения от 4 септември 2014 г., Испания/Комисия, C-192/13 P, EU:C:2014:2156, т. 84—86 и 88 и от 4 септември 2014 г., Испания/Комисия, C-197/13 P, EU:C:2014:2157, т. 84—86 и 88).
- 43 От посочените съображения следвало, че за разлика от случаите по член 145, параграф 6 от Регламент № 1303/2013, във всички случаи, в които член 100, параграф 5 от Регламент № 1083/2006 е приложим *ratione temporis*, трябвало да се приеме окончателно решение за финансова корекция в срок от шест месеца от изслушването, дори Комисията и съответната държава членка да са се споразумели да продължат своя диалог след изслушването.
- 44 Четвърто, от решения от 4 септември 2014 г., Испания/Комисия (C-192/13 P, EU:C:2014:2156, т. 10—12) и от 4 септември 2014 г., Испания/Комисия (C-197/13 P, EU:C:2014:2157, т. 10—12), следвало, че по двете разглеждани дела диалогът между страните продължил след изслушването и че по тези дела Комисията приела спорното решение по-малко от шест месеца след приключването на диалога в единия от случаите, като Съдът очевидно щял да вземе предвид тези обстоятелства, ако имал намерение да ограничи обхвата на възприетото в посочените решения тълкуване.
- 45 В точка 37 от обжалваното съдебно решение Общият съд приема, че с оглед на всички гореизложени съображения спорното решение не е валидно прието и следователно трябва да се отмени.

IV – Исканията на страните и производството пред Съда

- 46 Комисията иска от Съда:
- да отмени обжалваното съдебно решение,
 - да върне делото на Общия съд за постановяване на решение, и
 - да осъди Кралство Испания да заплати съдебните разноски.
- 47 Кралство Испания иска от Съда:
- да отхвърли жалбата, и
 - да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.
- 48 С решение на председателя на десети състав от 27 януари 2016 г. Кралство Нидерландия е допуснато да встъпи в подкрепа на исканията на Кралство Испания.

V – По жалбата

- 49 В подкрепа на своята жалба Комисията изтъква две основания, като се позовава на допуснатата от Общия съд грешка главно във връзка с определянето на срок за приемането на решението за финансова корекция, и — при условията на евентуалност — във връзка с определянето на естеството на този срок, както и на произтичащите от неспазването му последици.

A– По първото основание

1. Доводи на страните

- 50 В рамките на първото изтъкнато от нея основание Комисията счита, че Общият съд неправилно е приел, че тази институция е длъжна да приеме решението за финансова корекция в определен срок, чиято продължителност е установена в нормативната уредба, която е в сила към датата на провеждане на изслушването между Комисията и съответната държава членка.
- 51 Посоченото основание се разделя на две части, като Комисията поддържа, че Общият съд е допуснал грешка при прилагането на правото, приемайки, че член 100 от Регламент № 1083/2006 е приложим в настоящото дело по отношение на процедурата, която трябва да се следва — и по-специално на срока, който следва да се спазва при постановяването на решение за финансова корекция, макар че, първо, в настоящия случай приложимата разпоредба е член 3,, параграф 2 от приложение II към изменения Регламент № 1164/94, и, второ, релевантната уредба в Съюза не предвиждала никакъв срок за приемането на решение за финансова корекция от Комисията.
- 52 В рамките на първата част от първото основание Комисията упреква Общия съд, че неправилно е тълкувал и приложил преходните разпоредби от различните разглеждани регламенти. Така, от една страна, Общият съд не зачел обхвата на член 105, параграф 1 от Регламент № 1083/2006, от който следвало, че спрямо проектите, съфинансирани в рамките на уредбата преди приемането на новия основен регламент през 2006 г., до приключването им продължава да се прилага изцяло тази уредба, както при продължаването им, така и при изменението им, включително при пълната или частичната им отмяна. От друга страна, Общият съд тълкувал неправилно член 108, втора алинея от Регламент № 1083/2006.

- 53 Според Комисията озаглавеният „Преходни разпоредби“ член 105 от Регламент № 1083/2006 урежда последователността във времето на законодателните актове относно Кохезионния фонд. От член 108 от посочения регламент, който се отнася до влизането му в сила, следвало, че в обхвата на посочения регламент попадат само съфинансираните проекти, одобрени съгласно новите разпоредби, приложими през периода 2007—2013 г. Целта на посочения член 108 била да отложи за по-късна дата — по-точно 1 януари 2007 г., вместо при тяхното влизане в сила, определено за 1 август 2006 г. — прилагането на някои разпоредби от новия основен регламент по отношение на програмите за периода 2007—2013 г. Така разпоредбите на Регламент № 1083/2006, които били приложими от влизането му в сила, се отнасяли основно до планирането на програмите, докато разпоредбите, които могат да се прилагат едва от 1 януари 2007 г., се отнасяли главно до финансовото и бюджетното управление.
- 54 Посочените специални преходни разпоредби се обяснявали с обстоятелството, че в основните актове относно Кохезионния фонд се прави диференцирано позоваване на последващите периоди за планиране на програмите (2000—2006 г., 2007—2013 г., 2014—2020 г.), които са обвързани с финансовите рамки на Съюза. Освен това посочените основни актове съдържали материалноправни и процесуалноправни разпоредби във връзка с планирането на програмите, изпълнението и контрола на предоставяните от Съюза финансови помощи в рамките на политиката на сближаване и за всеки период на планиране на програмите посочените разпоредби представляват неразривно нормативно цяло.
- 55 При това положение Общият съд неправилно приел в точка 26 от обжалваното съдебно решение, че съгласно член 108, втора алинея от Регламент № 1083/2006 член 100 от него „се прилага от 1 януари 2007 г., включително спрямо програми преди периода 2007—2013 г.“. Всъщност съгласно член 105 от Регламент № 1083/2006 процесуалноправната разпоредба, приложима *ratione temporis* спрямо корекцията на проект, който, както в случая, е одобрен в рамките на програмния период 2000—2006 г., не била член 100, параграф 5 от посочения регламент, а член 3, параграф 2 от приложение II към изменения Регламент № 1164/94.
- 56 В рамките на втората част от първото основание Комисията подчертава, че текстът на член 100 от Регламент № 1083/2006 се различава от текста на член 3 от приложение II към изменения Регламент № 1164/94.
- 57 Така съгласно параграф 5 от посочения член 100 при липсата на споразумение между Комисията и държавата членка „Комисията взема решение относно финансовата корекция в срок от шест месеца от датата на изслушването“.
- 58 В замяна, съгласно член 3, параграф 2 от приложение II към изменения Регламент № 1164/94 в текста на испански език „[с]лед изтичането на определения от Комисията срок [...], при непостигане на споразумение в тримесечен срок Комисията решава“ [неофициален превод].
- 59 Следователно последната разпоредба не предвиждала никакъв срок, в който Комисията трябва да вземе решение, а установява само срок, в който Комисията и съответната държава членка трябва да положат усилия да постигнат споразумение. Липсата на срок за приемането на окончателно решение за финансова корекция се потвърждавала и от редица решения на Съда във връзка с Европейския фонд за ориентиране и гарантиране на земеделието (ФЕОГА).
- 60 Следователно Общият съд допуснал грешка при прилагането на правото, като приел в точка 22 от обжалваното съдебно решение, че Комисията е длъжна да приеме решението за финансова корекция в определен срок.

- 61 Според Кралство Испания втората част от първото основание е недопустима, тъй като Комисията не изтъкнала нито един правен довод, който е от естество да докаже, че точки 22—27 от обжалваното съдебно решение са засегнати от грешка при прилагането на правото, а само твърдяла, че не е била длъжна да приеме спорното решение в определен срок.
- 62 Според тази държава членка посочената част от основанието във всички случаи по същество не е налице.
- 63 Колкото до първата част от посоченото основание, тя била несъстоятелна, тъй като диспозитивът на обжалваното съдебно решение бил надлежно обоснован от правна страна, като няма значение обстоятелството дали приложимият в случая срок бил тримесечният срок, предвиден в член 3, параграф 2 от приложение II към изменения Регламент № 1164/94, или шестмесечният срок по член 100, параграф 5 от Регламент № 1083/2006. Посочената част от основанието била също така ненадлежно обоснована по същество.

2. Съображения на Съда

- 64 Най-напред следва да се разгледа втората част от първото основание, отнасяща се до грешката при прилагане на правото, която бил допуснал Общият съд, като приел, че от 2000 г. Комисията е длъжна да спазва определен срок, когато приема решение за финансова корекция в областта на структурните фондове. При необходимост, на второ място ще бъде разгледана първата част от това основание, която се отнася до твърдяното нарушение на правото на Съюза от страна на Общия съд във връзка с условията за прилагане на посочения срок.

а) По втората част от първото основание

і) По допустимостта

- 65 Що се отнася до допустимостта на втората част от първото основание, следва да се отхвърли възражението за недопустимост, повдигнато от Кралство Испания в това отношение.
- 66 Безспорно е, че съгласно постоянната съдебна практика жалбата трябва точно да посочва пороците на съдебното решение, чиято отмяна се иска, както и конкретните правни доводи, с които се подкрепя това искане (вж. по-специално решения от 4 юли 2000 г., *Bergaderm и Goupil/Комисия*, C-352/98 P, EU:C:2000:361, т. 34, от 6 март 2003 г., *Interporc/Комисия*, C-41/00 P, EU:C:2003:125, т. 15, както и от 12 септември 2006 г., *Reynolds Тобасо и др./Комисия*, C-131/03 P, EU:C:2006:541, т. 49).
- 67 В настоящия случай обаче Комисията не се ограничава да повтори или да възпроизведе текста на основанията и доводите, които е посочила пред Общия съд, а оспорва пред Съда направеното от Общия съд в обжалваното съдебно решение тълкуване или прилагане на правото на Съюза.
- 68 Всъщност в подкрепа на втората част от първото основание на жалбата си Комисията по същество поддържа, че Общият съд е нарушил правото на Съюза, като приема, че то предвижда срок, който тази институция е длъжна да спазва, когато прави финансова корекция, и посочва в жалбата си правните доводи, на които се основава в тази насока.
- 69 Следователно втората част от първото изтъкнато от Комисията основание е допустима.

ii) По съществуващото на спора

- 70 Във връзка с обосноваването по същество на втората част на първото основание следва да се припомни, че Съдът многократно е приел, че макар правната уредба на Съюза, която е в сила до края на 1999 г., да не определя срок за приемането на решение за финансова корекция от Комисията, приложимата от 2000 г. правна уредба на Съюза обаче предвижда такъв законоустановен срок (вж. решения от 4 септември 2014 г., Испания/Комисия, C-192/13 P, EU:C:2014:2156, т. 75—82, от 4 септември 2014 г., Испания/Комисия, C-197/13 P, EU:C:2014:2157, т. 75—82, от 22 октомври 2014 г., Испания/Комисия, C-429/13 P, EU:C:2014:2310, т. 29, от 4 декември 2014 г., Испания/Комисия, C-513/13 P, непубликувано, EU:C:2014:2412, т. 36, от 24 юни 2015 г., Германия/Комисия, C-549/12 P и C-54/13 P, EU:C:2015:412, т. 81, както и от 24 юни 2015 г., Испания/Комисия, C-263/13 P, EU:C:2015:415, т. 50).
- 71 В своите решения от 24 юни 2015 г., Германия/Комисия (C-549/12 P и C-54/13 P, EU:C:2015:412, т. 96) и от 24 юни 2015 г., Испания/Комисия (C-263/13 P, EU:C:2015:415, т. 60) Съдът квалифицира тази практика като „установена“.
- 72 Следователно, като приема в точка 22 от обжалваното съдебно решение, че считано от 2000 г., условие за приемането от страна на Комисията на решение за финансова корекция по линия на Кохезионния фонд е спазването на определен срок, Общият съд не е допуснал грешка при прилагането на правото, а само правилно е приложил практиката на Съда в тази област.
- 73 В този контекст е важно да се отбележи, че доводите, които Комисията излага с цел да постави под въпрос посочената съдебна практика, не могат да бъдат приети.
- 74 На първо място, за преценката на формалната правомерност на решение като разглежданото в случая е ирелевантна тезата на Комисията, че констатацията, че считано от 2000 г., при приемането на решение за финансова корекция в областта на структурните фондове е необходимо посочената институция да спазва законоустановен срок, била в противоречие с редица решения на Съда. Така от посочените решения следвало, че Съдът е отхвърлил довода, който различни държави членки черпят въз основа на обстоятелството, че при приемането на оспорваното от тях решение Комисията изпуснала предвидения за тази цел срок.
- 75 Всъщност, от една страна, решения от 27 януари 1988 г., Дания/Комисия (349/85, EU:C:1988:34, т. 19), от 6 октомври 1993 г., Италия/Комисия (C-55/91, EU:C:1993:832, т. 69), от 4 юли 1996 г., Гърция/Комисия (C-50/94, EU:C:1996:266, т. 6) и от 22 април 1999 г., Нидерландия/Комисия (C-28/94, EU:C:1999:191, т. 51), на които се позовава в тази връзка Комисията, се отнасят до уредбата на Съюза в областта на ФЕОГА, която към разглеждания момент не е съдържала нито една разпоредба, която може да се счита за сходна с разпоредбите на правото на Съюза, довели Съда до изложената в предходната точка констатация.
- 76 Освен това уредбата в областта на ФЕОГА, която е релевантна по посочените от Комисията дела, се е прилагала доста преди 2000 г., така че постановените от Съда решения по тези дела нямат никакви последици за съдебната практика, която Комисията възнамерява да постави под въпрос в рамките на настоящото производство по обжалване.
- 77 От друга страна, по отношение на определение от 22 януари 2010 г., Гърция/Комисия (C-43/09 P, непубликувано, EU:C:2010:36), на което Комисията също се позовава, е достатъчно да се отбележи, че нито Регламент № 1386/2002, нито Регламент № 1083/2006 се прилагат *ratione temporis* по делото, по което е постановено посоченото определение.
- 78 На второ място следва да се отбележи, че тезата на Комисията се основава на текста на член 3, параграф 2 от приложение II към изменения Регламент № 1164/94 на испански език, съгласно който предвиденият в него тримесечен срок се отнася до липсата на съгласие между страните.

- 79 Както обаче подчертава Съдът в точки 52 и 53 от решения от 4 септември 2014 г., Испания/Комисия (C-192/13 P, EU:C:2014:2156) и от 4 септември 2014 г., Испания/Комисия (C-197/13 P, EU:C:2014:2157), смисълът на посочената разпоредба се различава в зависимост от нейния текст на различни езици, тъй като от нейния текст на френски език следва, че предвиденият в нея тримесечен срок се отнася до приемането на решение за финансови корекции.
- 80 В точка 55 от посочените решения Съдът прави извода, че за да се гарантира еднообразно тълкуване и прилагане на един и същ текст, чиито езикови редакции се различават, въпросната разпоредба трябва да се тълкува не в зависимост от редакцията на определен език, а от общата структура и целите на правната уредба, от която е част.
- 81 Така след систематичен анализ на релевантната уредба на Съюза Съдът я тълкува в смисъл, че от 2000 г. при приемането на решение за финансова корекция Комисията е длъжна да спазва законоустановен срок (вж. решения от 4 септември 2014 г., Испания/Комисия, C-192/13 P, EU:C:2014:2156, т. 56—82 и от 4 септември 2014 г., Испания/Комисия, C-197/13 P, EU:C:2014:2157, т. 56—82).
- 82 На трето място, поддържаната от Комисията теза се явява противоречива.
- 83 Всъщност в миналото тази институция сама многократно препоръчва коренно противоположен подход спрямо застъпвания от нея в рамките на настоящото производство по обжалване.
- 84 Както Съдът вече е имал повод да отбележи в решения от 4 септември 2014 г., Испания/Комисия (C-192/13 P, EU:C:2014:2156, т. 81) и от 4 септември 2014 г., Испания/Комисия (C-197/13 P, EU:C:2014:2157, т. 81), член 18 от Регламент № 1386/2002, в съответствие с който Комисията установява реда и условията за прилагането на изменения Регламент № 1164/94, може да се схваща само като потвърждение на наличието на законоустановен срок за приемането на решение за финансова корекция.
- 85 Освен това, както е посочил Съдът в точка 83 от тези решения, същият извод следва и от формулировката, използвана от самата Комисия в Съобщение (2011) C 332/01 на Комисията до Европейския парламент, Съвета и Сметната палата — Годишни отчети на Европейския съюз — 2010 финансова година (ОВ C 332, 2011 г., стр. 1), която на стр. 63 посочва във връзка с извършването на финансови корекции по линия на кохезионната политика, че когато държавата членка не е съгласна с изисканата или предложената от Комисията корекция, след официална състезателна процедура с държавата членка, която включва спиране на плащанията по програмата, „Комисията разполага с три месеца от датата на официално изслушване с държавата членка (шест месеца за програмите за периода 2007—2013 г.), за да приеме официално решение за финансова корекция, и издава нареждане за събиране на вземания, за да си възстанови средствата от държавата членка“.
- 86 По изложените по-горе съображения втората част от първото основание трябва да се отхвърли по същество.
- б) По първата част от първото основание
- 87 Колкото до втората част от първото основание, тя по същество се отнася до въпроса дали, както твърди Комисията, член 3, параграф 2 от приложение II към изменения Регламент № 1164/94, който е в сила от 2000 г. до 2006 г., урежда процедурата, приложима *ratione temporis* към спорното решение, поради което Общият съд неправилно приложил член 100 от Регламент № 1083/2006, който е заменил изменения Регламент № 1164/94.

- 88 В това отношение доводите, които Комисията изтъква в подкрепа на своята жалба, са неоснователни.
- 89 Следва да се напомни, че Съдът многократно е приел, че от член 108, втора алинея от Регламент № 1083/2006 следва, че член 100 от същия регламент се прилага, считано от 1 януари 2007 г., включително по отношение на програмите, които са одобрени преди тази дата, но още са в действие (вж. решения от 4 септември 2014 г., Испания/Комисия, C-192/13 P, EU:C:2014:2156, т. 98, от 4 септември 2014 г., Испания/Комисия, C-197/13 P, EU:C:2014:2157, т. 98, от 22 октомври 2014 г., Испания/Комисия, C-429/13 P, EU:C:2014:2310, т. 31, от 4 декември 2014 г., Испания/Комисия, C-513/13 P, непубликувано, EU:C:2014:2412, т. 45, от 24 юни 2015 г., Германия/Комисия, C-549/12 P и C-54/13 P, EU:C:2015:412, т. 84, както и от 24 юни 2015 г., Испания/Комисия, C-263/13 P, EU:C:2015:415, т. 53).
- 90 В този контекст следва да се уточни, че текстът на член 108, втора алинея от посочения регламент не оставя място за съмнение по отношение на неговия смисъл и обхват. Така съгласно първото изречение от тази разпоредба изброените в нея разпоредби се прилагат от 1 август 2006 г. „само за програми за периода от 2007 г. до 2013 г.“ В замяна, съгласно второто изречение „Другите разпоредби се прилагат от 1 януари 2007 г.“, без да е направено друго уточнение и следователно по общ начин.
- 91 Сред „другите разпоредби“ по смисъла на член 108, втора алинея, второ изречение от Регламент № 1083/2006 е обаче и член 100 от същия регламент, който следователно се прилага като такъв от 1 януари 2007 г.
- 92 Такова прилагане на посочения член 100, който е озаглавен „Процедура“, е обосновано в още по-голяма степен, тъй като то е в съответствие с принципа, че процесуалните норми се прилагат незабавно (вж. по-специално решения от 4 септември 2014 г., Испания/Комисия, C-192/13 P, EU:C:2014:2156, т. 98 и от 4 септември 2014 г., Испания/Комисия, C-197/13 P, EU:C:2014:2157, т. 98).
- 93 Освен това в разглеждания случай от нито едно от обстоятелствата по спора не е видно, че е прилагана нова правна норма спрямо правно положение, възникнало и придобило окончателен характер под действието на стария законов акт. Напротив, Комисията е започнала процедурата за финансови корекции едва след влизането в сила на Регламент № 1083/2006, а изслушването на страните се е провело дори почти три години и половина след датата, на която е настъпила приложимостта на член 100 от посочения регламент.
- 94 Доколкото Комисията черпи довод от член 105, параграф 1 от Регламент № 1083/2006, следва да се подчертае, че тази разпоредба има за цел да установи преходната уредба на структурните фондове, които са били одобрени на основание на уредба на Съюза в сила до 31 декември 2006 г., но продължават да съществуват след тази дата и ще бъдат приключени в по-късен момент.
- 95 Поради това предвидената преходна уредба се отнася до приложимите във връзка с това материалноправни разпоредби, както впрочем следва от използваните термини „помощ“ и „проект“ в посочения член 105, както и от съдържанието на параграфи 2 и 3 от него, а не до разпоредбите от процесуално естество, за които следва да важи принципното правило, припомнено в точка 92 от настоящото решение.
- 96 Следователно посочената преходна разпоредба, която се съдържа в член 105 от Регламент № 1083/2006, не се прилага спрямо процесуалния срок, който Комисията е длъжна да спазва при приемането на решение за финансова корекция на основание на посочения регламент.

- 97 Следва да се добави и че както от логическа, така и от практическа гледна точка не би имало никакъв смисъл член 100 от Регламент № 1083/2006, който задължава Комисията да приеме своето решение за финансова корекция в рамките на шест месеца след датата на изслушването, да се прилага от 1 януари 2007 г., но само за програмите за периода 2007-2013 г., както твърди Комисията. Всъщност за посочения период 2007—2013 г. въпросът за финансовата корекция възниква не още от 2007 г., а едва много години след това, при приключването на проектите. Прилагането на така установената в член 100 от посочения регламент разпоредба относно срока от началото на 2007 г. поражда полезно действие само доколкото тази разпоредба се отнася до кампания, която към посочената дата вече е в ход.
- 98 При тези обстоятелства Общият съд не е допуснал грешка при прилагането на правото на Съюза, като в точка 29 от обжалваното съдебно решение е приложил член 100, параграф 5 от Регламент № 1083/2006.
- 99 Във всички случаи, дори ако, както поддържа Комисията, в настоящия случай са били приложими не разпоредбите на член 100, параграф 5 от Регламент № 1083/2006, а на член 3, параграф 2 от приложение II към изменения Регламент № 1164/94 във връзка с член 18, параграф 3 от Регламент № 1386/2002, при все това е очевидно, че при приемането на спорното решение посочената институция не е спазила и установените в последните две от посочените разпоредби изисквания във връзка със сроковете.
- 100 Всъщност от практиката на Съда следва, че член 3, параграф 2 от приложение II към изменения Регламент № 1164/94 във връзка с член 18, параграф 3 от Регламент № 1386/2002 предвижда, че за да приеме решение за финансова корекция, Комисията е длъжна да спази тримесечен срок, считано от датата на изслушването (вж. решения от 4 септември 2014 г., Испания/Комисия C-192/13 P, EU:C:2014:2156, т. 95 и 102 и от 4 септември 2014 г., Испания/Комисия, C-197/13 P, EU:C:2014:2157, т. 95 и 102).
- 101 Следователно първата част от първото основание също трябва да бъде отхвърлена, поради което твърдението за наличието на първото основание е изцяло неоснователно.

Б– По второто основание

1. Доводи на страните

- 102 В рамките на второто основание Комисията твърди, че Общият съд е допуснал грешка при прилагането на правото, като приел, че определеният на посочената институция срок за приемането на решението за финансова корекция е императивен и че неспазването му представлява съществено процесуално нарушение, което води до невалидност на решението, прието след изтичането му.
- 103 Комисията уточнява, че изтъква това основание при условията на евентуалност, в случай че Съдът отхвърли изтъкнатото от нея главно основание, по съображение че тази институция трябвало да приеме спорното решение в установения в член 100, параграф 5 от Регламент № 1083/2006 срок, или се присъедини към направеното от Комисията тълкуване, че посоченият регламент не е приложим *ratione temporis*, но въпреки това приеме, че член 3, параграф 2 от приложение II към изменения Регламент № 1164/94 установява срок за приемането на решение.
- 104 Във всяка от тези две възможни хипотези Комисията оспорва мотивите в обжалваното съдебно решение в частта, която се отнася до естеството на определения на тази институция срок за приемането на решение за финансова корекция.

- 105 Според Комисията точки 28, 30, 31, както и 33—36 от обжалваното съдебно решение се отклоняват от „обичайната“ практика на Съда, следвана преди това от Общия съд. В това отношение Комисията се позовава на редица решения на Съда, постановени в областта на ФЕОГА, от които следвало, че нямало никакъв императивен срок за приемането на решения за финансова корекция. Този подход бил в съответствие с основната цел на решение за финансова корекция, която се състои в защитата на финансовите интереси на Съюза, тъй като Комисията е длъжна да гарантира, че разходите, направени в този контекст, са в съответствие с правото на Съюза.
- 106 Обстоятелството, че не е предвидена никаква санкция в случай на неспазване на посочения срок, трябвало да се тълкува в смисъл, че той не е задължителен, а само инструктивен.
- 107 Следователно неспазването на срока не засягало законосъобразността на решението на Комисията, освен ако държавата членка не докаже, че закъснението, с което е прието посоченото решение, засяга нейните интереси. По правило обаче закъснението се дължало на необходимостта от продължаването на диалога със съответната държава членка и на съобщаването от нейна страна на нова информация след провеждането на изслушването, така че интересите на държавата членка били надлежно взети предвид. В конкретния случай Кралство Испания не е доказало по какъв начин, че неспазването на срока му е причинило вреда, и при всички случаи, просрочването не можело да се счита за необосновано.
- 108 Въз основа на изложеното Комисията прави извода, че Общият съд е допуснал грешка при прилагането на правото, като отменил спорното решение с мотива, че Комисията го е приела след изтичането на срока.
- 109 Кралство Испания възразява, че второто изтъкнато от Комисията основание трябва да се отхвърли по същество.

2. Съображения на Съда

- 110 С оглед на произнасянето по същество на посоченото основание, за което Комисията твърди, че е предявено при условията на евентуалност, следва да се припомни, че по същите съображения като изложените в точки 74—76 от настоящото решение, доводите, които посочената институция иска да черпи от решения от 27 януари 1988 г., Дания/Комисия (349/85, EU:C:1988:34, т. 19), от 6 октомври 1993 г., Италия/Комисия (C-55/91, EU:C:1993:832, т. 69), от 4 юли 1996 г., Гърция/Комисия (C-50/94, EU:C:1996:266, т. 6) и от 22 април 1999 г., Нидерландия/Комисия (C-28/94, EU:C:1999:191, т. 51), са ирелевантни.
- 111 Освен това следва да се отбележи, че в обжалваното съдебно решение Общият съд е приложил основополагащите принципи на практиката на Съда, произтичаща от решения от 4 септември 2014 г., Испания/Комисия (C-192/13 P, EU:C:2014:2156) и от 4 септември 2014 г., Испания/Комисия (C-197/13 P, EU:C:2014:2157).
- 112 Посочената практика на Съда се основава не само на анализа на системата и целта на цялостната уредба на Съюза в областта на структурните фондове (т. 56—84 от посочените решения), но и на други съображения, като рационалното и надлежно управление на бюджетите както на Съюза, така и на държавите членки, а също и спазването на принципите на доброто управление и на лоялното сътрудничество между институциите и държавите членки (т. 86—88 от посочените решения). Съдът освен това надлежно е подчертал, че заложеното в тях тълкуване не може да доведе до никакво практическо неудобство, тъй като предоставя на Комисията достатъчен период от време, за да приеме валидно своето решение (т. 85 от същите решения).

- 113 По-специално по отношение на санкцията за неспазване от страна на Комисията на определения ѝ срок за приемането на решение за финансова корекция, в точка 102 от решения от 4 септември 2014 г., Испания/Комисия (C-192/13 P, EU:C:2014:2156) и от 4 септември 2014 г., Испания/Комисия (C-197/13 P, EU:C:2014:2157) Съдът приема, че противно на твърдяното от Комисията, обстоятелството, че релевантната правна уредба на Съюза не предвижда изрично, че ако не спази определения срок за приемане на решение за финансови корекции, Комисията не може повече да приеме такова решение, е ирелевантно, тъй като определянето на срок, в който трябва да бъде прието такова решение, само по себе си е достатъчно.
- 114 По-нататък, в точка 103 от посочените решения Съдът подчертава, че неспазването на процесуалните правила, свързани с приемането на увреждащ акт, представлява съществено процесуално нарушение, което може да бъде разглеждано от съда на Съюза дори служебно, и че обстоятелството, че Комисията не е приела спорното решение в срока, определен от законодателя на Съюза, представлява съществено процесуално нарушение.
- 115 Оттогава посочената съдебна практика многократно е потвърждавана от Съда, както е видно по-специално от решения от 22 октомври 2014 г. Испания/Комисия (C-429/13 P, EU:C:2014:2310), от 4 декември 2014 г., Испания/Комисия (C-513/13 P, непубликувано, EU:C:2014:2412), от 24 юни 2015 г., Германия/Комисия (C-549/12 P и C-54/13 P, EU:C:2015:412), както и от 24 юни 2015 г., Испания/Комисия (C-263/13 P, EU:C:2015:415).
- 116 В този контекст е важно да се уточни, че разглежданият в настоящия случай срок е определен ясно и точно от законодателя на Съюза, и че обратно на предвиденото в Регламент № 1303/2013, Регламент № 1083/2006 не взема предвид в това отношение продължаването на диалога между страните след изслушването.
- 117 В рамките на един основан на правото Съюз неговите юрисдикции следва да следят за спазването на подобно правило от общ характер, като при необходимост санкционират дори служебно всяко негово нарушение. Принципите на законност и правна сигурност всъщност не допускат предвиден в регламент на Съюза срок за приемането на увреждащ акт да се счита, че е с чисто инструктивен характер, така че неспазването му от автора на акта да не накърнява неговата валидност.
- 118 При тези условия Общият съд не може да бъде упрекван, че е допуснал грешка при прилагането на правото, основавайки се на постоянната практика на Съда в областта, за да отмени спорното решение поради съществени процесуални нарушения, поради което второто основание очевидно не е налице.
- 119 Тъй като нито едно от изтъкнатите от Комисията основания не е уважено, жалбата трябва да се отхвърли изцяло.

VI – По съдебните разноски

- 120 Съгласно член 184, параграф 2 от Процедурния правилник на Съда, когато жалбата е неоснователна, Съдът се произнася по съдебните разноски.
- 121 Член 138, параграф 1 от същия правилник, който съгласно член 184, параграф 1 от него е приложим към производството по обжалване, предвижда, че загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане.
- 122 След като Комисията е загубила делото и Кралство Испания е направило искане за осъждането ѝ, тя трябва да бъде осъдена да заплати съдебните разноски.

¹²³ Член 140, параграф 1 от Процедурния правилник, приложим към производството по обжалване по силата на член 184, параграф 1 от този правилник, предвижда, че държавите членки и институциите, встъпили по делото, понасят направените от тях съдебни разноски.

¹²⁴ Следователно Кралство Нидерландия трябва да понесе направените от него съдебни разноски.

По изложените съображения Съдът (десети състав) реши:

- 1) Отхвърля жалбата.**
- 2) Осъжда Европейската комисия да заплати съдебните разноски.**
- 3) Кралство Нидерландия понася направените от него съдебни разноски.**

Подписи